

נפש מרגרינה

ניתוח

הייתי עובר את הפרוצדורה החורגת.
ללא הסוס ללא פחד ממות.
נרשם אצל פקידת הקבלה, ממלא טפסים וחורט
חתימה אחרי חתימה.
לא רוצה הרדמה. לא כללית גם לא
מקומית. רוצה שזה יכאב. רוצה לשמע
אותי צורח. להריח את ריח הבשר הנצרב.
רוצה לשכב על הגב לראות איך חותכים את החזה
שלי בחתך הזהב. רוצה להיות שתף
של הנתוח. שתף מאחורי וילון לבן מתוח.
רוצה לשכב על הגב, רוצה לחזות,
להרגיש את ידו של הגואל
נדחקת אל בין ראותי, מדממת אותי,
על סף מות – הרי חתמתי שאני מאשר –
הו, החזיון הזה מפלא מדי לעיני בשר סרוח!
פתחו את התבה, יאמר המשיח
לאנשי הרפואה המודרנית וכמו בסרט
ברקע תנגן הפסנתרנית את הלוקרימוסה
של מוצרט, ידו של הגואל תגיד מנבכי גופי,
אוחזת פרי בשל אדם פועם ואני אמר בסלידה,
זהו לבבי, אף לא אתעלה, לא, אני אפקח עינים
לספר איך טמן השליח את לבי בתבה
ומלאכים לבושי לבן סובבים אומרים לו שירה,
מנגנים לו וסוגרים אותו בתוף.
פנרית אחת תגיד: זה כמו לדה,
וחברתה תלחש: הוא משלם.
אחר-כך יתפרו את הבשר שלי יפה-יפה
ויקחו אותי לחדר התאוששות

שם יגיעו משפחה וחברים לדרש לבריאותי.
אחרי ימים אקבל טפסי שחרור
אגש לפקידת הקבלה ואבקש את לבי.
היא תחיה ותגש אל חדר הלבבות
וכעבר שתי דקות תחזור עם תבה נעולה
אשר נקשר בה פתק עם שם ומשפחה.
אצא משם עם חיוך על שפתי ותבה בידי
ואסע עד קצה העולם להחביא אותה מפני.
אחרי שנים, כמו בספור, אשלם את המחיר,
אצמח להיות איש חסר-לב, מריר ומכער,
ארכב לבד בדירתי עם שנאתי לאהבה,
והעקר הוא
שאשכח שאי פעם אהבתי אותך.
העקר הוא שאשכח שאי פעם אהבתי אותך.
כל כך אהבתי אותך עד ש –
עד שלא יכלתי אלא לנעל אותך בתוך,
ולקבר אותך עמק באדמה מעבר לכל המכר
לאדם, הרחק מעיני והרחק מעיני העולם.
ארכב לבד בדירתי עם שנאתי לאהבה,
והעקר הוא שאשכח אותך, אשכח אותך,
אשכח אותך, אשכח אותך.

נפש מרגרינה

אבל הילדים רוצים / והם ילדים / ואני יונתן
יונה וולך

אמא תמיד קראה לו נפש מרגרינה.
מרגרינה שלי. ככה אמא תמיד קראה לו
(איזה ילד מרגרינה יש לי!)
וכל הילדים הרעים בפתה אהבו להציק לנפש מרגרינה.
לא כי הוא אהב לקרא ספרים בהפסקות,
או להתחקות אחר נמלים וחלזונות,
ולא כי הוא היה ילד הומו,
לא. זה לא זה.
הילדים היו תמיד מציקים,
כי ילדים עם נפש מוצקה אוהבים להציק
לילדים עם נפש מרגרינה.

זוג כרישים

כמו זוג כרישים בהזדווגותם, הנשמה והגוף
קפואים בחבוק אחרון, בדומיה רכה, בלפיתת אוהבים
מעין האבקות, מעין מחול אוהבים
הנשמה שוב צריכה לביתק את עצמה, כמו מכל הגופים שהיו
היא יודעת שלנצח נגזר עליה להפרד מגופים רבים, רבים
עד שהזמן יעצר, עד שיסור מר המות, עד שיפסיקו הכוכבים.

הגוף משחרר את הנשמה.
הגוף, קל לו.
הגוף עושה את שלו, והולך.
הגוף, אין לו מחיבות. הוא יודע שהוא נגמר.
הגוף עושה את שלו, והולך.

מטמורפוזה

לסבתא פרסיאדה

לִילָה אֶחָד בִּכְתָה פֶּרְסִיאָדָה וְנָחַל דְּמַעוֹתֶיהָ הַזֹּדֶחַל תַּחַת דָּלֶת חֲדָרֶי.
בָּאתִי לְחֲדָרָהּ וּמַחִיתִי אֶת גַּעְגּוּעֶיהָ לְאַהוּבָה שֶׁהָיָה,
מִשְׁלָא חֲדָל בְּכִיָּה הִלְכָתִי וְנִשְׁכַּכְתִּי לַיָּד פֶּרְסִיאָדָה,
וְעִטְפָתִי אוֹתָהּ בְּכָל גּוּפִי, רֹאשָׁהּ הִמְתַּלְתִּל נָח בְּחֹזִי,
וְעֵינֶיהָ הִטְבִּיעוּ אֶת בְּגָדִי. בְּבִכְיָה מְלַמְלָה אֶת שְׁמוֹ שֶׁל סָבִי
שֶׁהוּא גַם שְׁמִי שְׁלִי אֶךְ אֲנִי יֹדַעְתִּי שֶׁזֶּה לֹא אֲנִי,
וְכֵן נוֹתַרְנוּ פֶּרְסִיאָדָה וְאֲנִי כָּל אוֹתוֹ הַלִּילָה חֲבוּקִים בְּמִטָּתָהּ.

וְאֲנִי שִׁכַּכְתִּי בְּצַד שֶׁל סָבִי. רֹאשִׁי עַל הַכֹּר שֶׁל סָבִי.
מֵעַל רֹאשִׁי תְמוּנַת אִמּוֹ שֶׁל סָבִי. זְרוּעוֹתַי סָבִיב אֶהוּבָתוֹ שֶׁל סָבִי
וְרִיחִי כְּרִיחַ סָבִי. וְכָל הַלִּילָה הֵהוּא הֵייתִי סָבִי.
עִטְפָתִי אוֹתָהּ בְּגוּפּוֹ שֶׁל סָבִי. רֹאשָׁהּ הִמְתַּלְתִּל עַל הַחֹזֶה שֶׁל סָבִי.

שְׁמִי לֹא הִשְׁתַּנָּה, אֲבָל כָּלִי הֵייתִי אֲחֵר.

במותי, אצוה לשתל עץ ערבה על קברי. או איקליפטוס, כי איקליפטוס יינק את נוזלי גופי אל תוכו וישכיח מבשרי את כל החלי ואת נזקי הזמן, כמו שלמדה המורה גאלה בכתה ד': האיכליפטוס יבש את בצות ארצנו ועזר לחסל את המלריה. המורה לבילוגיה הוסיף שאלו הם יחסים של סימביוזה. האדם עוזר לאיקליפטוס והאיקליפטוס עוזר לאדם.

איקליפטוס נכבד, יבש נא את בצת-גופי, קח לך כל נוזל שתמצא: דם, רק, זרע, מים. הכל שלך. אני אתן לשרשיך לזחל על גופי, לחדר אל בשרי כמו נחשים קטנים וגדולים, להכריח סביב איברי הפנימיים ולמצץ את לשדם. אולי תמצא שם תולעים קטנות. הנח להן. אין בהן כל רע, גם הן יחיו שם בסימביוזה עם גופי.

במותי, אין לי ענין בדברי תורה סתמיים שלא אהבתי בחיי מפיהם של רבנים שלא אהבתי בחיי. בשבעה של סבתא פרסיאדה היו רבנים שדברו משקל רב של הבלים. לא אהבתי אותם. בקולם המטיף הם ספרו על אהבתה לארץ הקדש, על מסירותה למצוותיו של הקדוש ברוך הוא, ואפלו, אם אינני טועה, דברו על קרבתה לתורתו של רבי נחמן, כי פרסיאדה שוה רבי נחמן בגימטריה. ואם כי סבתא פרסיאדה אהבה את ארץ הקדש, היא אהבה הרבה יותר את ילדיה, ועל כן לא דברו הרבנים. ואף שהיתה מסורה במדה למסורת היהודית, היתה מסורה הרבה יותר לטלנובלות הספרדיות בערוץ ויוה; ואף שהיתה אשה חכמה ביותר, מספקני אם שמעה אי פעם על רבי נחמן (אולי במקרה, בחדשות של שמונה, כי גם לחדשות היתה מסורה).

במותי, אנא מכם, זכרו: אין לי ענין בדברי תורה סתמיים שלא אהבתי בחיי מפיהם של רבנים שלא אהבתי בחיי. אני מכיר את הנהל הזה. תמיד יש מישהו שקם ורוצה לומר דברי תורה לעלוי נשמת המת. אף פעם לא מביאים ילד או חבר שסיפרו ספור יפה או יקריאו שיר של זלדה. זה תמיד חייב להיות קשור לפרשת השבוע, או משהו עם גימטריה של שם הנפטר. תמיד יש גימטריה אצל רבנים, בחתנות או בבית אבלים. יגידו עלי, צור בגימטריה שוה: אני מאמין באלוהים.

במותי, אם בכל זאת יבוא רב וידבר בגימטריה, כי הם תמיד באים בסוף, אבקש שתעמדו בכבוד והסבירו לכלם: צור בגימטריה שוה: בולבול ענק. וגם: איקליפטוס.